

El PP ja té qui li escriga

Des que Eduardo Zaplana es va configurar com el candidat de la dreta valenciana, diversos artistes i intel·lectuals li han oferit el seu suport. Una vegada obtingut el triomf electoral molts d'ells esperen la seua recompensa.

Distanciar de la política el destí de la cultura i el dels seus representants, alliberar les arts del jou de la subvenció arbitrària i respectar la intel·lectualitat, fins i tot la que és crítica, són aspiracions mil vegades formulades. Mentre aquest disegni no s'acomplisca, la relació entre la política i la cultura és inevitablement estreta. Les convocatòries electorals que, com la del passat 28 de maig, impliquen un tomb en el panorama polític tenen un reflex ineludible en l'activitat cultural. Des que Eduardo Zaplana es va configurar com el líder de la dreta valenciana i candidat del Partit Popular a la presidència de la Generalitat, diversos artistes i intel·lectuals li han brindat públicament el seu suport. Una vegada obtingut el triomf, alguns n'esperen la recompensa amb la mirada fixa en les moltes possibilitats que ofereix l'administració autonòmica valenciana. Fonts del Partit Popular asseguren que des del dilluns 29 de maig una processó de simpatitzants, votants i persones que s'han sentit maltractades pel PSOE discorre entre els despatxos dels barons del partit. Busquen feina, promeses de no agressió, ajudes econòmiques per al finançament de projectes. La direcció del PP ha assegurat que no farà pública cap decisió fins que Eduardo Zaplana no siga proclamat president de la Generalitat.

Intel·lectuals per un canvi. Manuel Àngel Conejero es va fondre en un abraç amb Eduardo Zaplana la nit electoral a la sala de l'Alameda Palace de València, on el PP havia establert la seua electoral. La seua eufòria, causada pel resultat dels comicis, era equiparable a la del més antic dels militants de la formació conservadora, similar a la del més compromès dels dirigents populars. La seua trajectòria professional, no obstant això, no ha estat sempre vinculada al PP. Manuel Àngel Conejero, de 52 anys, és catedràtic de filologia anglesa, creador i director de l'Institut Shakespeare i de la fundació del mateix nom. En la seua joventut milità en

el Partit Socialista Popular, i el 1987 fou nomenat per l'alcalde socialista de València, Ricard Pérez Casado, director del Palau de la Música, acabat d'estrenar. Abans, amb la UCD, fou director general de Teatros de España.

L'accés de Clementina Ródenas a l'alcaldia va motivar el seu abandó del Palau. Un distanciament temporal, ja que tornà el 1991, aquesta vegada de la mà d'Unió Valenciana. Els seus enfrontaments amb els regionalistes es van resoldre amb la dimissió com a director de la institució i el van acostar aviat a Rita Barberà i al Partit Popular. Fruit d'aquest interès mutu és la publicació per part de l'Ajuntament de la seua traducció d'Ausiàs Marc a l'anglès i d'una obra de Shakespeare al català. Des de la columna que escriu al diari *las Provincias* ha exalçat en els dos últims anys les virtuts d'Eduardo Zaplana. Amb la seua presència en els actes electorals ha donat suport al dirigent popular. El nom de Manuel Àngel Conejero és un dels que es consideren com a futur director de l'institut autònom de les arts escèniques que el PP vol recuperar sobre la base del desaparegut IVAECM. Per desenvolupar el seu treball necessitarà, ateses les seues responsabilitats anteriors, un gran pressupost i absència d'imposicions. Altrament Zaplana es pot trobar amb la seua renúncia a la comissaria de guàrdia de la policia autonòmica, com ja va fer abans amb Clementina Ródenas. Les aspiracions del catedràtic poden sobrepassar amb el temps l'àmbit del País Valencià.

Un altre personatge del món de la literatura que ha participat en el projecte del PP és l'escriptor Pedro J. de la Pena, qui comparteix amb Conejero pàgina a *Las Provincias* i una vinculació inicial amb el PSOE municipal durant el mandat de Ricard Pérez Casado. Participà en el programa de publicacions de l'Ajuntament de la mà de Fernando Millán, llavors regidor socialista. Pedro J. de la Pena és membre de l'Asociación Valenciana de Críticos Literarios i professor de literatura al CEU San Pablo. De la Pena considera que

el govern que presidesca Zaplana serà "menys sectari" amb la cultura que el PSOE i donarà pas a la cultura d'elit, a "aquella que no ix en les pàgines d'*El País*". No dubta a defensar la necessitat de substituir les propostes culturals que durant anys ha fomentat el socialisme governant: "Cal donar pas al contracorrent cultural. La cultura assumida és el present, però no el futur". Company de Pedro J. de la Pena en l'esmentada associació de crítics i en el departament de literatura del CEU San Pablo és el periodista de *Las Provincias* i escriptor Ricardo Bellver, a qui l'Ajuntament de València també ha publicat llibres durant el govern del Partit Popular. Amb el govern municipal socialista va treballar a l'oficina del 750 Aniversari. Per últim l'actual director de la Mostra de Cinema del Mediterrani, Lluís Fernández, apadrinat per UV, té el seu càrrec a mans de Rita Barberà.

Els escriptors beneïts. Del planter d'intel·lectualitat que per al Partit Popular ha representat el diari degà, ix també Antonio Gil Terrón, propietari de l'empresa constructora Valencia Urbana i poeta afeccionat. La "modernitat" l'aporta Ramon Palomar, conegut pel seu treball com a presentador de programes musicals per a la joventut en la televisió i la ràdio autonòmiques.

L'accés del Partit Popular al govern de la ciutat de València i l'experiència en un àmbit com el de les publicacions municipals ha dibuixat la forma en què un sector del partit encapçalat per Manuel Tarancon entén el fenomen d'una de les expressions culturals més significatives: la literatura. El regidor popular va comptar, no obstant, amb la hipoteca que sobre la seua gestió imposava el pacte de govern amb Unió Valenciana. Amb tot, la seua activitat municipal en matèria de publicacions ha estat excepcionalment significativa. Una gran part de les edicions o col·leccions iniciades han destacat per la seua importància en el marc de la bibliografia sobre la ciutat de València. Obres bàsi-

ques al marge de qualsevol connotació ideològica. Una de les persones que ha col·laborat de manera més significativa en el desenvolupament d'aquest treball ha estat Manuel Bas, propietari de la Biblioteca Bas Carbonell. Al seu costat també ha participat Àngel Gómez Hortigela, membre de la comissió Lluís Vives.

En la gestió desenvolupada en aquests quatre anys l'Ajuntament també ha donat cabuda a personatges de la cultura amb una vinculació amb la formació conservadora històrica i coneguda. Així doncs, l'Ajuntament va editar el llibre del notari Vicente Simó Santonja *Luis Vives y su tiempo* o de l'autor de teatre Juan Alfonso Gil Albors. Similar és el cas de Fernanda Zabala i el seu llibre *La Valencia de los anos*

50. Rosa María Rodríguez, esposa del dirigent popular i encara diputat autonòmic Joaquim Calomarde, és un nom que cal tenir en compte. Juntament amb Manuel Tarancón ha dirigit dues de les col·leccions publicades per la corporació municipal, "Estudis" i "Minor". Joaquim Calomarde fou desplaçat de les llistes autonòmiques després de la polèmica generada per la inclusió i posterior retirada del filòleg Antoni Ferrando de la candidatura presentada pel PP per a la renovació del Consell Valencià de Cultura. El sector més dur del PP el va acusar de proposar un "catalanista". Passades les eleccions i complerta la "penitència", el seu nom és esmentat com a futur director de l'Institut Valencià d'Estudis i Investigació (IVEI).

Un dels fitxatges més espectaculars del Partit Popular ha estat el de Consol Ciscar, a la qual van encarregar l'elaboració del programa popular per a l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM): la "perla" cultural del govern de Joan Lerma. La decisió va fer bambolles. D'una banda Consol Ciscar és germana del dirigent socialista Ciprià Ciscar i esposa de l'ex-conseller d'Obres Públiques del PSOE, Rafael Blasco, qui al seu torn també col·laborà amb el PP en l'elaboració del programa d'administració pública. De l'altre, les propostes formulades per Consol Ciscar han estat rebudes de mal grat pels actuals responsables del centre. Creuen que la

modificació dels criteris que l'han convertit en un dels museus més importants del món pot ser desastrosa per al futur.

La Universitat, com a centre de la intel·lectualitat, és un altre dels planters de què el Partit Popular s'ha nodrit en aquesta darrera i decisiva campanya electoral. Molts han estat els catedràtics que han col·laborat públicament -José Sanmartín, Carmen Carbonell, Maria Luisa García

rectora de *Las Provincias*, María Consuelo Reyna.

Vicente Navarro de Luján, home moderat en les formes i d'àmplia cultura, fou conseller d'Educació i Cultura amb a penes 20 anys en el Govern pre-autonòmic de la UCD. Va abandonar el càrrec després del nomenament del regionalista Ricart Lumbreras com a director general dins del procés de cessions que la UCD va realitzar a favor del Grup d'Acció Valencianista (GAV).

El degoteig d'ex-militants centristes a la formació conservadora no es va quedar aquí. El PP ha comptat amb el su-

L'ex-dirigent d'UCD Emilio Attard (dalt) i el catedràtic Manuel Àngel Conejero (a la dreta). Han donat el seu suport al PP.

Justo Nieto. El rector de la Politècnica, serà un home clau.

Merita- o sota l'anonimat en la confecció del programa per a un govern popular. Justo Nieto, rector de la Universitat Politècnica de València i persona acostada a la formació conservadora, pot representar un paper clau en els pròxims anys de govern popular. Un cas a banda és el degà de la facultat de periodisme del CEU San Pablo, Vicente Navarro de Luján. En la institució que dirigeix ha donat cabuda a algunes de les persones ja anomenades, com ara Ricardo Bellveser o Pedro J. de la Peña. Advocat, ex-militant de la Unió de Democràtica del País Valencià (UDPV) i de la Unió de Centre Democràtic és una de les persones que va entrar en les travesses prèvies a la confecció de les candidatures autonòmiques del Partit Popular. Finalment no hi va entrar, però el seu destí en la direcció de la macroconselleria d'Educació i Cultura es confirmava dia a dia. La participació en el procés d'elaboració de programes fou clau i manté una relació d'amistat amb la di-

port intel·lectual, polític i d'imatge de qui fóra fundador de la UCD a València i president de la comissió redactora de la Constitució, Emilio Attard. En els mesos previs a la campanya electoral s'afilià al partit que ara governarà l'advocat del blaverisme durant els primers anys de la democràcia, el catedràtic Ferrando Badia.

El Partit Popular també ha demanat el suport dels valencians que han accedit a la categoria de "famosos" en el desenvolupament de la seua activitat. Són el color. Aquest és el cas de l'escriptor Vizcaíno Casas o del director d'orquestra García Asensio, que ja el 1991 va donar suport amb el seu nom a la candidatura de Rita Barberà a l'alcaldia de València. La vedette Rosita Amores va ocupar un lloc preferent en el míting d'Aznar a la plaça de bous de València. **Teresa Latorre**